

Lad os nu finde løsninger på de unges trivselsproblemer

Af Claus Hjortdal, formand for Skolelederforeningen og Birgitte Vedersø, formand for Danske Gymnasier

Utallige undersøgelser dokumenterer, at en al for stor del af de danske skole- og gymnasieelever har det svært. De føler sig pressede, stressede og kede af det, og det er især pigerne, der føler, de ikke slår til. Det er sørgeligt, for vi står faktisk med en generation, der er kendetegnet ved stort engagement og stor ansvarsfølelse over for den verden, de er en del af.

Årsagen til de unges mistrivsel har været heftigt debatteret igennem de seneste måneder, og skiftevis uddannelsessystemet og sociale medier udpeges som de store syndere.

Sandheden ligger formodentlig i et krydsfelt mellem de to, og vi er klar over, at uddannelsessystemet ikke alene kan løse problemet, men det er ikke ensbetydende med, at vi ikke kan gøre NOGET. Derfor vil vi i dette indlæg fokusere på de knapper, vi rent faktisk kan skrue på for at skabe bedre trivsel hos de unge:

Et første skridt er at ændre måden, vi taler om uddannelse.

Uddannelsesdebatten er i dag gennemsyret af konkurrencestatens ordforråd. Men børn bør ikke underlægges *læreplaner* allerede i daginstitutionerne, ligesom de heller ikke skal møde *Uddannelsesparathedsvurderingen* allerede i 8. klasse. De kan sagtens vente til 9., før de udfrittes om, hvad de vil arbejde med resten af deres liv.

På samme måde bør politikere, meningsdannere og eksperter nedtone deres fokus på at få børn og unge til at træffe det ”korrekte” uddannelsesvalg. Faktum er, at de, der er børn og unge i dag, skal være på arbejdsmarkedet til de er langt over 70 år, og til den tid er mange af de job, vi kender i dag alligevel udfaset og erstattet af nogle, vi end ikke har hørt om.

Så er der selve skoletiden. Den stramme styring af undervisningen med uendelig mange kontrolmål på både timer, indhold, lærerkompetencer ødelægger muligheden og motivationen til at skabe en anderledes og mere motiverende skoledag. Giv skolerne mere frihed...

En større fleksibilitet på eksamensområdet, der giver eleverne mulighed for at vælge en eksamensform, de er trygge ved, vil have samme effekt.

I gymnasiet kan man med fordel luge ud i de mere end 100 karakterer en gennemsnitlig elev får i løbet af gymnasietiden – og erstatte karaktererne med feedback for at flytte elevernes fokus fra præstation til læring og faglig udvikling.

Fra de 15 skoler, der indtil nu har gennemført forsøg med at skrue ned for karaktererne, ved vi, at færre karakterer mindsker præstationskulturen betragteligt, skaber mere sammenhold i klassen og bedre trivsel for den enkelte elev.

Derfor bør de 15 skolars forsøg gøres til et permanent tilbud, så det står gymnasierne frit for, om de vil give standpunktskarakterer i løbet af skoleåret og standpunktskarakterer ved skoleårets afslutning i alle ikke-afsluttende fag eller ej.

Endelig har vi brug for større fokus på elevernes trivsel igennem hele uddannelsessystemet fra daginstitution til ungdomsuddannelse. Regeringens ambition om at indføre gratis psykologhjælp til alle 6-24-årige, uanset hvor i landet de bor, er et skridt i den rigtige retning.

Der er også behov for et tæt samarbejde mellem uddannelsesinstitutioner og kommuner, så man tidligere end i dag kan fange og hjælpe børn med diagnoser som fx ordblindhed eller psykiske lidelser som angst og depression.

Når så diagnosen er stillet, skal der være hjælp og støtte at hente. Det er da hul i hovedet, at der kun er oprettet 13 gymnasiale autismeklasse på landsplan – når hele 28 havde søgt, og når gymnasierne generelt oplever, at andelen af sårbare elever er vokset igennem de senere år.

Der er med andre ord masser af steder, vi kan sætte ind for at hjælpe og støtte en presset generation af elever. Så lad os droppe skænderier om årsagen til de voksende trivselsproblemer, og som voksne og ansvarlige trække i arbejdstøjet, så vi hurtigst muligt sikrer en bedre trivsel for vores børn og unge.